

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 27 października 2011 r.*

W sprawie C-47/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 stycznia 2010 r.,

Republika Austrii, reprezentowana przez E. Riedla, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez M. Núñeza Müllera oraz J. Dammann, Rechtsanwälte,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Scheucher-Fleisch GmbH, z siedzibą w Ungerdorfie (Austria),

Tauernfleisch Vertriebs GmbH, z siedzibą we Flattach (Austria),

* Język postępowania: niemiecki.

Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, z siedzibą w Glanegg (Austria),

Wech-Geflügel GmbH, z siedzibą w Sankt Andrä (Austria),

Johann Zsifkovics, zamieszkały w Wiedniu (Austria),

reprezentowani przez J. Hofera oraz T. Humera, Rechtsanwälte,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez V. Kreuschitza oraz A. Stobiecką-Kuik,
działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), G. Arestis i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 kwietnia 2011 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ Republika Austrii żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 Scheucher-Fleisch i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4155, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, w którym Sąd ten stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2004) 2037 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie pomocy państwa NN 34A/2000 dotyczącej programów jakości oraz znaków „AMA-Biozeichen” i „AMA-Gütesiegel” przyznawanych przez Republikę Austrii sektorowi rolno-spożywczemu (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- ² Motywy od pierwszego do trzeciego oraz ósmy rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1), stanowią:

- „(1) Bez uszczerbku dla specjalnych zasad proceduralnych, ustanowionych w rozporządzeniach dla niektórych sektorów niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane w odniesieniu do pomocy we wszystkich sektorach; do celów stosowania art. [73] i [87] traktatu Komisja, na podstawie art. [88] traktatu, posiada szczególną kompetencję decydowania o zgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem w trakcie przeglądu istniejącej pomocy przy podejmowaniu decyzji w sprawie nowej lub zmienionej pomocy oraz przy podejmowaniu działań dotyczących niezgodności z jej decyzjami lub z wymogiem dotyczącym zgłoszenia.
- (2) Komisja, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich opracowała i ustanowiła spójną praktykę stosowania art. [88] traktatu oraz ustanowiła pewne zasady i przepisy proceduralne w szeregu komunikatów; właściwe jest, w celu zapewnienia efektywnych i skutecznych procedur zgodnie z art. [88] traktatu, skodyfikowanie i wzmocnienie tej praktyki w drodze rozporządzenia.
- (3) Rozporządzenie proceduralne w sprawie stosowania art. [88] traktatu zwiększy przejrzystość i pewność prawną.

[...]

- (8) We wszystkich przypadkach, gdy w wyniku wstępnego badania Komisja nie może stwierdzić, czy pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, należy wszcząć formalną procedurę dochodzenia w celu umożliwienia Komisji zebrania wszystkich informacji, jakie są jej potrzebne dla oceny zgodności pomocy oraz dla umożliwienia zainteresowanym stronom przedstawienia swoich uwag; prawa zainteresowanych stron mogą być w najlepszy sposób chronione w ramach formalnej procedury dochodzenia, przewidzianej w art. [88] ust. 2 traktatu”.

3 Artykuł 1 rozporządzenia nr 659/1999 stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[...]

- h) »zainteresowana strona« oznacza którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe”.

4 Zawarty w rozdziale II tego rozporządzenia, zatytułowanym „Procedura dotycząca pomocy podlegającej zgłoszeniu”, art. 4, zatytułowany „Wstępne badanie zgłoszenia i decyzje Komisji”, stanowi:

„1. Komisja bada zgłoszenie bezzwłocznie po jego otrzymaniu. Z zastrzeżeniem art. 8 Komisja podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2, 3 lub 4.

2. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. [87] ust. 1 [WE], Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem [...]. W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu wstępnego badania Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. [88] ust. 2 [WE] [...].

5. Decyzje określone w ust. 2, 3 i 4 podejmowane są w terminie dwóch miesięcy. Okres ten rozpoczyna się następnego dnia po otrzymaniu kompletnego zgłoszenia. Zgłoszenie zostaje uznane za kompletne, jeżeli w terminie dwóch miesięcy od jego otrzymania lub od otrzymania wszelkich dodatkowych informacji, o jakie się zwrócono, Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji. Okres ten może zostać przedłużony za zgodą zarówno Komisji, jak i zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku gdy jest to właściwe, Komisja może ustalić krótsze terminy.

6. W przypadku gdy Komisja nie podejmuje decyzji zgodnie z ust. 2, 3 lub 4 w terminie ustanowionym w ust. 5, pomoc uznaje się za dozwoloną przez Komisję. Zainteresowane państwo członkowskie może wówczas wprowadzić te środki po uprzednim zgłoszeniu Komisji, chyba że Komisja podejmie decyzję na mocy niniejszego artykułu w terminie 15 dni roboczych od otrzymania zgłoszenia”.

- 5 W ramach tego samego rozdziału II zawarty został art. 6, zatytułowany „Formalna procedura dochodzenia [formalne postępowanie wyjaśniające]”, którego ust. 1 stanowi:

„Decyzja o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego] zawiera podsumowanie odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, wstępną ocenę Komisji odnośnie do charakteru pomocowego proponowanego środka i określa wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem. Decyzja wzywa zainteresowane państwo członkowskie i inne zainteresowane strony do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć wyznaczony termin”.

- 6 Zawarty w rozdziale III, zatytułowanym „Procedura dotycząca pomocy przyznanej bezprawnie”, art. 13 rozporządzenia nr 659/1999, zatytułowany „Decyzje Komisji”, stanowi:

„1. Badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego] postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji, podjętej zgodnie z art. 7. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji.

2. W sprawach dotyczących możliwej pomocy przyznanej bezprawnie i z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 Komisja nie jest związana terminem określonym w art. 4 ust. 5, art. 7 ust. 6 i 7.

3. Artykuł 9 stosuje się *mutatis mutandis*”.

- 7 Zawarty w rozdziale VI tego samego rozporządzenia, zatytułowanym „Strony zainteresowane”, art. 20 określa prawa tych zainteresowanych stron:

„1. Każda zainteresowana strona może złożyć uwagi na podstawie art. 6 po decyzji Komisji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]. Do każdej z zainteresowanych stron, która złożyła takie uwagi, oraz do każdego beneficjenta pomocy indywidualnej zostaje wysłana kopia decyzji, podjętej przez Komisję na podstawie art. 7.

2. Każda z zainteresowanych stron może powiadomić Komisję o jakiegokolwiek domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie oraz o jakiegokolwiek domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W przypadku gdy Komisja uważa, że na podstawie znajdujących się w jej posiadaniu informacji istnieją niewystarczające podstawy do przyjęcia opinii w sprawie, informuje o tym zainteresowaną stronę. W przypadku gdy Komisja podejmuje decyzję w sprawie dotyczącej przedmiotu dostarczonej informacji, przesyła kopię tej decyzji zainteresowanej stronie.

3. Na wniosek każda z zainteresowanych stron otrzymuje kopię jakiegokolwiek decyzji podjętej na podstawie art. 4 i 7, 10 ust. 3 i art. 11”.

- 8 Artykuł 64 regulaminu postępowania przed Sądem dotyczy środków organizacji tego postępowania, a art. 81 tego regulaminu – treści wydawanych przez Sąd wyroków.

Okoliczności powstania sporu

- 9 Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu zostały przedstawione w pkt 1–12 zaskarżonego wyroku. Dla potrzeb niniejszego odwołania należy przedstawić następujące okoliczności faktyczne:
- 10 W 1992 r. Republika Austrii przyjęła Bundesgesetz über die Errichtung der Marktordnungsstelle „Agrarmarkt Austria” (ustawę federalną o utworzeniu urzędu regulacji rynku „Agrarmarkt Austria”, BGBl. 376/1992, zwaną dalej „AMA-Gesetz 1992”).
- 11 Ustawa ta ustanawia osobę prawną prawa publicznego o nazwie „Agrarmarkt Austria” (zwaną dalej „AMA”), której zadaniem jest wspieranie marketingu rolnego. Działania operacyjne prowadzone są przez spółkę Agrarmarkt Austria Marketing GmbH (zwaną dalej „AMA Marketing”), będącą w 100% spółką zależną od AMA. Jeden z rodzajów prowadzonej przez nią działalności polega na wspieraniu produkcji, obróbki, przetwórstwa i sprzedaży produktów rolnych w Austrii za pomocą przyznawania znaku ekologicznego „AMA” i znaku jakości „AMA” (zwanych dalej „znakami AMA”).
- 12 Aby mieć środki na swą działalność, AMA pobiera opłaty, należne w szczególności z tytułu uboju bydła, cieląt, świń, jagniąt, owiec i drobiu.
- 13 Scheucher-Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH i Wech-Geflügel GmbH, a także prowadzący indywidualną działalność handlową Johann Zsifkovics (zwani dalej łącznie „Scheucher-Fleisch i in.”) są podmiotami wyspecjalizowanymi w uboju zwierząt oraz rozbiorze

tusz i z tego względu podlegają obowiązkowi uiszczania opłat na rzecz AMA. Dotyczy to również Grandits GmbH. Ich wyroby nie są jednak oznaczone znakami „AMA”.

- 14 Po otrzymaniu skarg od Scheucher-Fleisch i in. oraz od Grandits GmbH w dniu 15 lutego 2000 r. Komisja wezwała władze austriackie do przedstawienia jej informacji dotyczących prowadzonej przez AMA Marketing i AMA działalności marketingowej. Po otrzymaniu odpowiedzi ze strony tych władz Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przewidziane w art. 88 ust. 3 WE i zakwalifikować rozpatrywane środki jako niezgłoszoną pomoc państwa, o czym poinformowała władze austriackie w piśmie z dnia 19 czerwca 2000 r. Na otrzymany w dniu 8 marca 2003 r. wniosek Republiki Austrii Komisja postanowiła zbadać rozpatrywane środki dwutorowo: odrębnie te sprzed dnia 26 września 2002 r., a odrębnie te wprowadzone po tym dniu. Jak wynika ze spornej decyzji, środki wprowadzone po tej dacie zostały uznane za zgłoszoną pomoc państwa. To właśnie te środki były przedmiotem postępowania zakończonego wydaniem spornej decyzji.
- 15 W spornej decyzji Komisja postanowiła nie wnosić zastrzeżeń w przedmiocie wprowadzonych przez AMA czy też AMA Marketing środków dotyczących programów jakości i znaków „AMA” poczynwszy od dnia 26 września 2002 r., uznając, że są one zgodne z prawem Unii w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 września 2004 r. Scheucher-Fleisch i in. oraz Grandits GmbH wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Prezes szóstej izby Sądu postanowieniem z dnia 4 lutego 2009 r. odnotował wycofanie przez Grandits GmbH skargi.

- 17 Wniesiona przez Scheucher-Fleisch i in. skarga o stwierdzenie nieważności opierała się w istocie na trzech zarzutach dotyczących kolejno naruszenia zasad postępowania, naruszenia art. 87 ust. 3 lit. c) WE oraz naruszenia ustanowionej w art. 88 ust. 3 WE oraz w art. 3 rozporządzenia nr 659/1999 klauzuli zawieszającej.
- 18 Zarzut pierwszy Scheucher-Fleisch i in. składał się z czterech części dotyczących odpowiednio braku zgłoszenia Komisji rozpatrywanej pomocy, naruszenia gwarancji proceduralnych przewidzianych w art. 88 ust. 2 WE, naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia zasady rozsądnego terminu. W ramach drugiej części zarzutu pierwszego Scheucher-Fleisch i in. podniosły, że Komisja powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ze względu na istniejące wątpliwości co do zgodności rozpatrywanych środków ze wspólnym rynkiem.
- 19 Komisja zakwestionowała tę skargę, wnosząc o stwierdzenie jej niedopuszczalności oraz, tytułem żądania ewentualnego, o stwierdzenie jej bezzasadności.
- 20 Aby ocenić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności, Sąd najpierw przeanalizował to, w jakim zakresie sporna decyzja dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio. W tym względzie Sąd stwierdził w pkt 37 zaskarżonego wyroku, że znaki „AMA” były wydawane przed przyjęciem spornej decyzji, a wezwanie do zapłaty skierowane przez AMA do Grandits GmbH miało za przedmiot opłaty należne, najmniej częściowo, za okres stosowania środków, których dotyczy sporna decyzja. Sąd wyciągnął zatem wniosek, że możliwość, iż władze austriackie zdecydują się na nieprzyznanie rozpatrywanej pomocy, ma charakter czysto teoretyczny, i że sporna decyzja dotyczyła zatem Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

- 21 Sąd następnie sprawdził, czy sporna decyzja dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. indywidualnie. Po rozpatrzeniu podniesionych zarzutów uznał on w tym względzie, że należy osobno przeanalizować ich legitymację procesową do dochodzenia przez nie ich uprawnień proceduralnych, a osobno – ich legitymację procesową do kwestionowania zasadności spornej decyzji.
- 22 Jeśli chodzi o legitymację Scheucher-Fleisch i in. do dochodzenia ich uprawnień proceduralnych, w pkt 53 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że beneficjentami rozpatrywanej pomocy nie są jedynie sprzedawcy detaliczni, lecz że zaliczają się do nich również wszystkie przedsiębiorstwa należące do łańcucha produkcji i dystrybucji specyficznego dla znaków „AMA”. Sąd uznał, że w rozpatrywanym przypadku Scheucher-Fleisch i in. są wyspecjalizowanymi w uboju zwierząt i rozbiorze tusz przedsiębiorstwami konkurującymi z tego samego rodzaju przedsiębiorstwami korzystającymi ze znaków „AMA” oraz działającą na tym samym co one rynku geograficznym. Sąd wyciągnął na tej podstawie wniosek, że Scheucher-Fleisch i in. mają legitymację procesową w zakresie, w jakim dochodzą swoich uprawnień proceduralnych wynikających z art. 88 ust. 2 WE i uznał za dopuszczalną część drugą ich pierwszego zarzutu.
- 23 Jeśli chodzi natomiast o legitymację procesową Scheucher-Fleisch i in. do kwestionowania zasadności spornej decyzji, Sąd w pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku doszedł do wniosku, że przedsiębiorstwa te nie wykazały, iż pomoc będąca przedmiotem spornej decyzji może istotnie zmieniać ich pozycję na rynku, i uznał za niedopuszczalne pierwszą oraz czwartą część zarzutu pierwszego, a także zarzut trzeci.
- 24 Wreszcie w pkt 63 i 64 zaskarżonego wyroku Sąd uznał za dopuszczalne część trzecią zarzutu pierwszego oraz zarzut drugi tylko w zakresie, w jakim zmierzają one do ochrony uprawnień proceduralnych, które Scheucher-Fleisch i in. wywodzą z art. 88 ust. 2 WE. Zdaniem Sądu bowiem, po pierwsze, przedsiębiorstwa twierdziły w zarzucie drugim, że uprawnienia proceduralne wywodzone przez nie z tego postanowienia zostały naruszone poprzez przyjęcie spornej decyzji. Po drugie, część trzecia

ich zarzutu pierwszego wspiera część drugą tego zarzutu, gdyż brak wystarczającego uzasadnienia uniemożliwia zainteresowanym poznanie powodów przyjęcia przez Komisję, iż brak jest poważnych trudności, a sąd w takiej sytuacji nie może dokonać kontroli.

- 25 W zakresie dotyczącym istoty sprawy Sąd stwierdził w pkt 84 zaskarżonego wyroku, że w momencie, w którym Komisja badała zgodność rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem, mające znaczenie dla sprawy przepisy art. 21a AMA-Gesetz 1992 dotyczyły wyłącznie produktów krajowych. Sąd w pkt 85 zaskarżonego wyroku doszedł do wniosku, że Komisja była o tym fakcie poinformowana ze względu na toczące się między władzami austriackimi a tą instytucją negocjacje w tej kwestii.
- 26 Uwzględniając powyższe, Sąd w pkt 85 i 86 swego wyroku rozstrzygnął, że chociaż wytyczne AMA nie przewidywały warunku pochodzenia produktów, ograniczenie do produktów krajowych ustanowione w art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992 budziło jednak wątpliwości co do zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnotowymi wytycznymi mającymi zastosowanie do pomocy państwa w zakresie reklamy produktów wskazanych w załączniku I do traktatu WE i niektórych produktów niewskazanych w załączniku I (Dz.U. 2001, C 252, s. 5) ze względu na to, iż te przepisy nie zezwalały na ustanowienie takiego ograniczenia.
- 27 W pkt 86–88 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził zatem, że ocena zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem nasuwała poważne trudności, które powinny były skłonić Komisję, w zastosowaniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, do wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE i że należy zatem stwierdzić nieważność spornej decyzji bez konieczności rozpatrywania trzeciej części zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego.

Postępowania przed Trybunałem i żądania stron

28 W swoim odwołaniu Republika Austrii wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości,
- rozstrzygnięcie sporu poprzez odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji jako niedopuszczalnej bądź też oddalenie jej jako bezzasadnej, oraz
- obciążenie Scheucher-Fleisch i in. kosztami postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności oraz postępowania odwoławczego.

29 Komisja przyłącza się do żądań Republiki Austrii i wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości,
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy i odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności jako niedopuszczalnej lub co najmniej oddalenie jej jako bezzasadnej, oraz

- obciążenie Scheucher-Fleisch i in. kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym oraz postępowaniem w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności.

³⁰ Scheucher-Fleisch i in. podtrzymują wszystkie zarzuty podniesione przez nich przed Sądem oraz wnoszą do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości oraz
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania głównego

³¹ Wnosząca odwołanie Republika Austrii podnosi w jego uzasadnieniu pięć zarzutów, czyli naruszenie art. 230 akapit czwarty WE, naruszenie art. 88 ust. 2 WE, naruszenie wynikających z art. 88 ust. 2 WE oraz art. 230 akapit czwarty WE zasad rozkładu ciężaru dowodu, naruszenie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem dotyczącego uzasadniania wyroków oraz naruszenie art. 64 tego samego regulaminu dotyczącego środków organizacji postępowania. Komisja bezwarunkowo popiera odwołanie, przyłącza się do wszystkich zarzutów Republiki Austrii i podnosi zarzuty dodatkowe.

³² Scheucher-Fleisch i in. kwestionują wszystkie zarzuty tego odwołania.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 33 W pierwszym zarzucie Republika Austrii popierana przez Komisję powołuje się na rzekome naruszenie w zaskarżonym wyroku art. 230 akapit czwarty WE ze względu na to, że sporna decyzja nie dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. ani bezpośrednio ani indywidualnie, efektem czego należało odrzucić ich skargę o stwierdzenie nieważności jako niedopuszczalną.
- 34 Scheucher-Fleisch i in. kwestionują ten zarzut odwołania, twierdząc, że Sąd słusznie uznał ich skargę o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego

— Argumentacja stron

- 35 W części pierwszej pierwszego zarzutu Republika Austrii twierdzi w pierwszej kolejności, że, jeśli chodzi o warunek, aby sporna decyzja dotyczyła skarżących indywidualnie, okoliczność uznania za stronę zainteresowaną w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 nie musi pociągać za sobą powstania po stronie skarżącej interesu prawnego ze względu na to, iż art. 230 akapit czwarty WE ustanawia w tym względzie wymóg, aby dany środek zmieniał sytuację skarżącej w sposób istotny. W opinii tego państwa członkowskiego zaskarżony wyrok jest w tym zakresie wewnętrznie sprzeczny ze względu na to, iż Sąd przyznaje w nim, że pomoc będąca przedmiotem spornej decyzji nie zmieniała w istotny sposób sytuacji

Scheucher-Fleisch i in., jednocześnie uznając za dopuszczalne podniesione przez te przedsiębiorstwa zarzuty, w tym także te dotyczące zasadności tej decyzji.

- ³⁶ Zdaniem tego państwa członkowskiego ze względu na to, że Scheucher-Fleisch i in. podnosili zarzuty zmierzające zarówno do ochrony uprawnień proceduralnych, które zostałyby im przyznane w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, jak i te zmierzające do zakwestionowania zasadności spornej decyzji, przedsiębiorstwa te powinny, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, wykazać, iż znajdują się one w zakresie dotyczącym tej pomocy w sytuacji szczególnej, a wręcz – że przyznanie tej pomocy w istotny sposób zmienia ich sytuację. Skoro jednak Sąd wykluczył to, że zachodzi taka sytuacja lub zmiana, powinien on być uznać skargę za niedopuszczalną w całości.
- ³⁷ Komisja dodaje, że orzecznictwo, na którym oparty został zaskarżony wyrok, czyli wyroki: z dnia 19 maja 1993 r. w sprawie C-198/91 Cook przeciwko Komisji, Rec. s. I-2487, pkt 23; z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-225/91 Matra przeciwko Komisji, Rec. s. I-3203, pkt 17, jest niezgodne z art. 230 akapit czwarty WE. Powołuje się ona ponadto na te elementy unijnego prawa, z którymi jej zdaniem to orzecznictwo jest sprzeczne, a mianowicie na rolę odgrywaną przez zainteresowane strony w postępowaniu przewidzianym w art. 88 ust. 2 i 3 WE, na systematykę art. 230 WE, 241 WE i 234 WE, która opiera się na założeniu kompletnego systemu środków odwoławczych, na ograniczenia we wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, zgodnie z art. 87 WE, oraz na sprzeczności wynikające z powołanego orzecznictwa, które w opinii Komisji pogłębiają się jeszcze bardziej w dokonanej przez Sąd w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni tego orzecznictwa.
- ³⁸ W drugiej kolejności, jeśli chodzi o wymóg, aby sporna decyzja dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio, Republika Austrii podnosi, że decyzja ta nie musiała oznaczać, iż AMA Marketing jest zobowiązana do uwzględnienia wniosków o przyjęcie rozpatrywanych środków o charakterze marketingowym i że środki te są przyznawane jedynie w drodze decyzji indywidualnej. Co za tym idzie, ani mające ogólny zakres stosowania środki składające się na AMA-Gesetz 1992, ani sporna decyzja nie dotyczy Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio. Zresztą, w opinii tego państwa członkowskiego, Scheucher-Fleisch i in. dobrowolnie zrezygnowali z tych środków.

39 Scheucher-Fleisch i in. kwestionują część pierwszą pierwszego zarzutu odwołania.

— Ocena Trybunału

40 Jak rozstrzygnął Trybunał w swym wyroku z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie C-83/09 P Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, Zb.Orz. s. I-4441, w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999 ustanowiono wstępny etap badania zgłoszonych środków pomocowych, który to etap ma umożliwić Komisji wyrobienie sobie wstępnej opinii na temat zgodności planowanej pomocy ze wspólnym rynkiem. Po zakończeniu tego etapu Komisja stwierdza, że dany środek albo nie stanowi pomocy, albo podlega zakresowi stosowania art. 87 ust. 1 WE. W tym ostatnim wypadku środek ten może nie budzić wątpliwości odnośnie do jego zgodności ze wspólnym rynkiem albo też, przeciwnie, może wątpliwości takie budzić (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 43).

41 Jeżeli po dokonaniu badania wstępnego Komisja stwierdzi, że zgłoszony środek, który podlega zakresowi stosowania art. 87 ust. 1 WE, nie budzi wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem, wydaje decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w oparciu o art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 44).

42 Wydając taką decyzję, Komisja stwierdza nie tylko, że dany środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem, ale także w sposób dorozumiany odmawia wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE oraz w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 45).

- 43 Zgodność z prawem decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń, wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, jest zaś uzależniona od istnienia wątpliwości co do zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Ponieważ występowanie tego rodzaju wątpliwości powinno skutkować wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego, w którym mogą uczestniczyć strony zainteresowane wymienione w art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, należy uznać, że decyzja taka wywiera bezpośredni i indywidualny wpływ na każdą stronę zainteresowaną w rozumieniu tego ostatniego przepisu (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 47).
- 44 Beneficjenci gwarancji procesowych przewidzianych w art. 88 ust. 2 WE i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 mogą bowiem uzyskać ochronę tych gwarancji jedynie poprzez możliwość zaskarżenia decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń przed sądem Unii, a wobec tego szczególny status strony zainteresowanej w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, powiązany ze szczególnym przedmiotem skargi, wystarcza, by dokonać indywidualizacji dla potrzeb art. 230 akapit czwarty WE skarżącego, który kwestionuje decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 47, 48).
- 45 W niniejszym przypadku, po pierwsze, z pkt 10 zaskarżonego wyroku wynika, że Scheucher-Fleisch i in. domagały się w swej skardze stwierdzenia nieważności wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń. Po drugie, w pkt 53 zaskarżonego wyroku Sąd w istocie rozstrzygnął, że należy uznać te skarżące za strony zainteresowane w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999.
- 46 Wynika z tego, że, wbrew temu, co twierdzą Republika Austrii i Komisja, Sąd nie naruszył prawa, uznając za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności.

- 47 Prawdą jest, że, jak wynika z pkt 47–49, 60 i 61 zaskarżonego wyroku, poza zarzutem zmierzającym do ochrony praw procesowych wywodzonych z art. 88 ust. 2 WE, Scheucher-Fleisch i in. podnosili również zarzuty dotyczące zasadności spornej decyzji, a Sąd uznał, iż strony te nie wykazały, że będąca przedmiotem spornej decyzji pomoc mogła w istotny sposób zmienić ich pozycję na rynku.
- 48 Z pkt 64 zaskarżonego wyroku wynika jednak, że Sąd zbadał te zarzuty jedynie po to, aby ustalić, czy naruszone zostały uprawnienia proceduralne, które Scheucher-Fleisch i in. wywodzą z art. 88 ust. 2 WE. Sąd zbadał w tym celu przedstawione przez te strony argumenty dotyczące istoty sprawy, aby rzeczywiście sprawdzić, czy argumenty te mogły potwierdzać podniesiony wyrażnie przez Scheucher-Fleisch i in. zarzut dotyczący istnienia poważnych trudności uzasadniających wszczęcie postępowania, o którym mowa w tym postanowieniu.
- 49 W tym względzie, mimo że ostatecznie te dotyczące istoty sprawy argumenty nie zostały wykorzystane, jak wynika z pkt 88 zaskarżonego wyroku, nie można skutecznie twierdzić, iż w ten sposób Sąd zmienił przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności.
- 50 Gdy bowiem skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń, kwestionuje tym samym podjęcie przez Komisję decyzji w przedmiocie spornej pomocy bez wszczynania przez tę instytucję formalnego postępowania wyjaśniającego, a co za tym idzie – z naruszeniem przysługujących skarżącej uprawnień proceduralnych. Aby wniesiona przez skarżącą skarga o stwierdzenie nieważności została uwzględniona, może ona podnieść wszelkie zarzuty mogące wykazać, że ocena informacji i danych posiadanych przez Komisję podczas wstępnego etapu badania zgłoszonego środka powinna była wzbudzić wątpliwości co do zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Wykorzystanie takich argumentów nie prowadzi przy tym do zmiany przedmiotu sporu ani do zmiany przesłanek dopuszczalności. Przeciwnie, istnienie wątpliwości co do tej zgodności stanowi właśnie dowód, jaki powinien zostać przeprowadzony, aby wykazać, że Komisja była zobowiązana wszcząć formalne

postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 59).

- 51 Wynika z tego, że należy oddalić jako bezzasadną część pierwszą zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

— Argumentacja stron

- 52 Republika Austrii twierdzi, że Scheucher-Fleisch i in. nie byli stronami zainteresowanymi w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE oraz art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999. W opinii tego państwa członkowskiego rozpatrywana pomoc mogła jedynie potencjalnie i pośrednio zmieniać sytuację, w której znajdowały się Scheucher-Fleisch i in., co przedsiębiorstwa te same zresztą przyznały.
- 53 Komisja podnosi w tym względzie, że Scheucher-Fleisch i in. twierdzili w ich skardze, że działalnością AMA objęci są tylko detaliści, co zdaniem tej instytucji oznacza, iż sporna decyzja nie zmienia bezpośrednio ich sytuacji ze względu na to, że zatwierdzona przez nią pomoc nie wywiera bezpośrednich skutków na sytuację prawną tych przedsiębiorstw, lecz raczej pociąga za sobą tylko konsekwencje natury gospodarczej.

- 54 Instytucja ta stoi ponadto na stanowisku, że zawartemu w zaskarżonym wyroku twierdzeniu, zgodnie z którym beneficjentami spornej pomocy są wszystkie przedsiębiorstwa należące do łańcucha produkcji i dystrybucji specyficznego dla znaków „AMA”, brak jest ścisłości ze względu na to, iż działalnością AMA objęte są również przedsiębiorstwa nieopatrzone znakiem AMA, a zatem – także Scheucher-Fleisch i in.
- 55 Scheucher-Fleisch i in. kwestionują również tę drugą część zarzutu pierwszego odwołania.

Ocena Trybunału

- 56 Druga część zarzutu pierwszego, zgodnie z którą nie można uznać Scheucher-Fleisch i in. za strony zainteresowane w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, sprowadza się w istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych oraz mocy dowodowej przedstawionego mu materiału dowodowego.
- 57 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 225 WE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania z jednej strony ustaleń faktycznych – z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z przedłożonych mu akt sprawy – a z drugiej strony oceny tych okoliczności faktycznych. Po dokonaniu ustaleń lub oceny okoliczności faktycznych przez Sąd Trybunał jest uprawniony na podstawie art. 225 WE do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd (zob. wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-487/06 P British Aggregates przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10515, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 58 Trybunał nie jest jednak właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków wypaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie poddane jest kontroli Trybunału (zob. ww. wyrok w sprawie *British Aggregates* przeciwko Komisji, pkt 97).
- 59 Należy zresztą przypomnieć, że takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (zob. wyrok z dnia 2 września 2010 r. w sprawie C-399/08 P Komisja przeciwko *Deutsche Post*, Zb.Orz. s. I-7831, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 60 W niniejszym przypadku, po pierwsze, Republika Austrii i Komisja nie podniosły wyraźnie przeinaczenia materiału dowodowego dotyczącego zawartego w pkt 53 zaskarżonego wyroku twierdzenia, zgodnie z którym *Scheucher-Fleisch i in.* są przedsiębiorstwami wyspecjalizowanymi w uboju zwierząt i rozbiorze tusz konkurującymi z beneficjentami rozpatrywanej pomocy oraz działają na tym samym co one rynku geograficznym, a zatem – są stronami zainteresowanymi w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999.
- 61 Po drugie, z pkt 51–53 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd oparł to ustalenie na motywach spornej decyzji, na dokonanej analizie rozpatrywanej pomocy oraz, wreszcie, na wyjaśnieniach dostarczonych w pisemnej odpowiedzi udzielonej w kontekście skargi o stwierdzenie nieważności.
- 62 Zakładając nawet zatem, że *Scheucher-Fleisch i in.* twierdzili w swej skardze, że rozpatrywaną pomocą objęci są tylko detaliści, z wyłączeniem przedsiębiorstw wyspecjalizowanych w uboju zwierząt, podnieść należy, iż, po pierwsze, sprostowali oni to

twierdzenie w trakcie postępowania oraz, po drugie, ustalenie Sądu oparte zostało nie tylko na złożonym przez Scheucher-Fleisch i in. oświadczeniu, lecz również na dokonanej analizie rozpatrywanej pomocy, którego to materiału dowodowego nie zakwestionowała ani Republika Austrii, ani Komisja.

- ⁶³ W tych okolicznościach nie sposób skutecznie zarzucać Sądowi, iż przeinaczył okoliczności faktyczne sprawy w zakresie dotyczącym uznania Scheucher-Fleisch i in. za „strony zainteresowane” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999.
- ⁶⁴ Część drugą zarzutu pierwszego należy zatem w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części – oddalić jako bezzasadną.
- ⁶⁵ W związku z powyższym pierwszy zarzut należy odrzucić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- ⁶⁶ W swym drugim zarzucie Republika Austrii popierana przez Komisję podnosi, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 88 ust. 2 WE w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim, iż ocena zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem nasuwała

poważne trudności, które powinny były skłonić Komisję do wszczęcia przewidzianego w tym postanowieniu formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 67 To państwo członkowskie zarzuca Sądowi, że ten oparł się jedynie na art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992 w oderwaniu od innych uwzględnionych przez Komisję okoliczności faktycznych i stanu prawnego, a zwłaszcza faktu, iż przedmiotem spornej decyzji były jedynie środki przyjęte po dniu 26 września 2002 r., a obowiązujące wówczas wytyczne AMA umożliwiały zastosowanie tych środków wobec wszystkich pochodzących z Unii Europejskiej produktów.
- 68 Komisja dodaje, że Sąd w zaskarżonym wyroku w rzeczywistości czyni jej zarzut, iż nie sprawdziła zgodności z prawem znowelizowanych przez Republikę Austrii wytycznych AMA, które weszły w życie w dniu 26 września 2002 r. Instytucja ta zaś stoi na stanowisku, że wydała sporną decyzję, korzystając z szerokiego zakresu przysługujących jej w tej dziedzinie uprawnień dyskrecjonalnych oraz na podstawie złożonej przez władze austriackie obietnicy, zgodnie z którą do rozpatrywanej pomocy miały mieć zastosowanie tylko te zmodyfikowane wytyczne, a nie – art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992. W przekonaniu Komisji zadanie, które ma ona obowiązek wykonać, dotyczy przede wszystkim gospodarczego i społecznego aspektu sprawy; instytucja ta nie ma uprawnień do badania zgodności zgłoszonych jej środków z prawem krajowym.
- 69 Scheucher-Fleisch i in. kwestionują ten zarzut, twierdząc, że w niniejszym przypadku istniały poważne trudności w ocenie zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem, co zobowiązywało Komisję do wszczęcia przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego.

Ocena Trybunału

- 70 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postępowanie przewidziane w art. 88 ust. 2 WE jest nieodzowne, w przypadku gdy Komisja napotka poważne trudności w ocenie zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Komisja nie może zatem porzucić na wstępnym badaniu, o którym mowa w art. 88

ust. 3 WE, w celu wydania korzystnej decyzji w sprawie pomocy, chyba że po pierwszym badaniu dojdzie do przekonania, iż pomoc ta jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Jeśli natomiast to pierwsze badanie prowadzi Komisję do odmiennego przekonania lub jeśli nie pozwala ono nawet na wyjaśnienie wszystkich wątpliwości powstałych w czasie badania zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem, Komisja ma obowiązek zebrania wszelkich niezbędnych opinii i wszczęcia w tym celu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 WE (zob. wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie C-431/07 P Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2665, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁷¹ Ze względu na to, że pojęcie poważnych trudności ma obiektywny charakter, ustalenie w przedmiocie istnienia takich trudności powinno być dokonywane zarówno w świetle okoliczności przyjęcia spornego środka, jak również ocen, na których oparła się Komisja (zob. ww. wyrok w sprawie Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji, pkt 63).

⁷² Wynika z tego, że, jak zostało to przypomniane w pkt 43 i 50 niniejszego wyroku, zgodność z prawem decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń, wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, jest zaś uzależniona od tego, czy ocena informacji i danych posiadanych przez Komisję podczas wstępnego etapu badania zgłoszonego środka powinna była wzbudzić wątpliwości co do zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem ze względu na to, iż takie wątpliwości powinny były prowadzić do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, w którym mogą uczestniczyć strony zainteresowane, o których mowa w art. 1 lit. h) tego rozporządzenia.

⁷³ W niniejszym przypadku należy przede wszystkim podnieść, że, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, Sąd w zaskarżonym wyroku nie pominął okoliczności, iż sporna decyzja dotyczyła tylko środków przyjętych po dniu 26 września 2002 r., a obowiązujące wówczas wytyczne AMA umożliwiały zastosowanie tych środków wobec wszystkich pochodzących z Unii produktów.

- ⁷⁴ Z pkt 79–83 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd uwzględnił nie tylko te dwa elementy, lecz również fakt, iż władze austriackie obiecały Komisji, że przyjmą art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992, co nastąpiło w dniu 1 lipca 2007 r., a także okoliczność, że ta ustawa przewidywała inne środki o charakterze marketingowym, nie ograniczając się tylko do produktów krajowych.
- ⁷⁵ Jak wynika jednak z pkt 84–87 zaskarżonego wyroku, w opinii Sądu wszystkie te elementy nie wystarczały do tego, aby rozstrzygnąć, że ustanowione w art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992 ograniczenie do produktów krajowych nie budziło żadnych wątpliwości co do zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem oraz, co za tym idzie, że Komisja mogła zostać zwolniona z ciążącego na niej obowiązku wszczęcia na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE postępowania.
- ⁷⁶ Wyciągając taki wniosek, Sąd nie naruszył prawa.
- ⁷⁷ W tym względzie nie można skutecznie twierdzić, że należało pominąć wątpliwości, jakie budziło to zawarte w AMA-Gesetz 1992 ograniczenie, biorąc pod uwagę wejście w życie wytycznych AMA od dnia 26 września 2002 r. oraz udzieloną przez władze austriackie obietnicę, iż do rozpatrywanej pomocy będą stosowane tylko te wytyczne.
- ⁷⁸ Nie ulega bowiem wątpliwości, że podczas wstępnego etapu badania rozpatrywanej pomocy istniała rozbieżność pomiędzy, z jednej strony regulującą ten środek ustawą podstawową, czyli AMA-Gesetz 1992, oraz, z drugiej strony, środkiem wykonawczym do tej ustawy, czyli wytycznymi AMA. Choć ta ustawa zawierała budzące wątpliwości co do zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem ograniczenie zastosowania środka do produktów krajowych, środek wykonawczy do niej był wolny od tego ograniczenia.

- 79 Ta rozbieżność na poziomie prawa krajowego mogła zatem wywierać bezpośredni wpływ na zgodność rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem lub jej brak, a to ze względu na to, że zakres rozpatrywanego środka był prawdopodobnie odmienny w zależności od tego, czy był on stosowany na podstawie AMA-Gesetz 1992 czy też wytycznych AMA.
- 80 W tych okolicznościach ta rozbieżność powinna była obiektywnie obudzić wątpliwości co do zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem, i to pomimo złożonej przez władze austriackie obietnicy, że wobec rozpatrywanej pomocy stosowane będą tylko wytyczne.
- 81 Taka obietnica nie może bowiem, z prawnego punktu widzenia uniemożliwić stosowania AMA-Gesetz 1992, a zatem – ograniczenia mogącego pociągać za sobą niezgodność rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem. Jeśli chodzi o ustawę podstawową, znaki „AMA” przyznawane przez władze austriackie z naruszeniem określonego w tej ustawie ograniczenia mogły być zostać zakwestionowane przed sądami krajowymi, najprawdopodobniej skutecznie, biorąc pod uwagę zasadę hierarchii aktów normatywnych.
- 82 Należy ponadto przypomnieć, że zgodnie z tym, co Trybunał rozstrzygał w utrwalony sposób w analogicznym kontekście postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, niezgodność ustawodawstwa krajowego z przepisami prawa Unii może zostać całkowicie wyeliminowana jedynie za pomocą przepisów krajowych o charakterze wiążącym, mających taką samą moc prawną, jak te, które muszą zostać zmienione, natomiast same wytyczne o charakterze administracyjnym nie mogą zostać uznane za stanowiące właściwe wykonanie zobowiązań wynikających z prawa Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie C-197/96 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-1489, pkt 14; z dnia 9 marca 2000 r. w sprawie C-358/98 Komisja przeciwko Włochom, Rec. s. I-1255, pkt 17).

- 83 Wynika z tego, że bezzasadne jest twierdzenie Komisji, zgodnie z którym wydała ona swą decyzję w ramach przysługującego jej w tej dziedzinie szerokiego zakresu uprawnień dyskrecjonalnych, czy też zgodnie z którym zadanie, które ma ona obowiązek wykonać, dotyczy przede wszystkim gospodarczego i społecznego aspektu sprawy, efektem czego instytucja ta nie ma uprawnień do badania zgodności zgłoszonych jej środków z prawem krajowym.
- 84 W tym względzie należy przypomnieć, że wprowadzie w dziedzinie pomocy państwa Komisji przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania, z którego korzystanie pociąga za sobą dokonywanie ocen ekonomicznych, jakie należy przeprowadzać w kontekście Unii Europejskiej, ale nie oznacza to, że sąd Unii winien zrezygnować z kontroli dokonanej przez Komisję interpretacji danych o charakterze ekonomicznym (zob. wyrok z dnia 2 września 2010 r. w sprawie C-290/07 P Komisja przeciwko Scott, Zb.Orz. s. I-7763, pkt 64), a zatem, a fortiori, z kontroli interpretacji kwestii dotyczącej skutków rozbieżności istniejącej między ustawą podstawową a jej przepisami wykonawczymi ze względu na to, iż tego rodzaju kontrola ma ściśle prawny charakter.
- 85 W drugiej kolejności, choć Komisja nie ma obowiązku zajmowania stanowiska w przedmiocie relacji, jakie istnieją w prawie krajowym między wytycznymi AMA a AMA-Gesetz 1992, jest ona jednak zobowiązana do uwzględnienia ewentualnej rozbieżności między dwoma tekstami prawa krajowego, zwłaszcza, jeśli okazuje się, że na dany system pomocy składa się ograniczenie takie jak to ustanowione w art. 21a pkt 1 tej ustawy, które to ograniczenie budzi poważne wątpliwości co do zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem.
- 86 Zresztą Komisja w spornej decyzji nie wspomina ani o AMA-Gesetz 1992 i dyrektywach AMA, ani o obietnicy złożonej przez władze austriackie w celu potwierdzenia braku zastosowania ustanowionego w tej ustawie ograniczenia, lecz ogranicza się jedynie do stwierdzenia w jej pkt 46, 52 i 66 braku, począwszy od dnia 26 września 2002 r., ograniczenia w zakresie pochodzenia.

87 Wynika z tego, że zarzut drugi należy oddalić jako bezpodstawny.

W przedmiocie zarzutów od trzeciego do piątego

Argumentacja stron

88 W swym trzecim zarzucie Republika Austrii wspierana przez Komisję zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku naruszył on wynikające z art. 88 ust. 2 WE oraz art. 230 akapit czwarty WE zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w wyroku tym nie wziął on pod uwagę faktu, że Scheucher-Fleisch i in. nie udowodnili ani tego, iż mają status stron zainteresowanych, ani istnienia poważnych trudności w ocenie zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem.

89 W opinii Komisji Sąd nie tylko pominął twierdzenie Scheucher-Fleisch i in., zgodnie z którym działalnością AMA objęci są tylko detaliści, co a contrario oznacza, że skarżące w pierwszej instancji nie mogły z niej korzystać, lecz również dał Scheucher-Fleisch i in. możliwość uzasadnienia ich statusu stron zainteresowanych, kierując do nich pewne pytania. Zdaniem Komisji Sąd wpłynął w ten sposób na wynik prowadzonego przez siebie postępowania dowodowego.

90 W ramach zarzutu czwartego to państwo członkowskie, również wspierane przez Komisję, twierdzi, że Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonego wyroku

ciążącemu na nim na mocy art. 81 jego regulaminu. W opinii Republiki Austrii takie uchybienie wynika w szczególności z wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz z braku przeprowadzenia analizy wytycznych AMA, które to kwestie zostały podniesione w pierwszym i drugim zarzucie odwołania. Komisja twierdzi ze swej strony, że skoro stwierdzenie nieważności spornej decyzji ma się opierać na istniejącej pomiędzy AMA-Gesetz 1992 i wytycznymi AMA sprzeczności, Sąd w zaskarżonym wyroku powinien był zbadać, czy ta sprzeczność rzeczywiście może pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Zdaniem tej instytucji jest oczywiste, że gdyby wszczęte zostało formalne postępowanie wyjaśniające, dokonana przez nią ocena rozpatrywanej pomocy byłaby taka sama. Komisja podnosi następnie, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału ma ona obowiązek zachować należytą staranność oraz uwzględnić interes, jaki w tej dziedzinie mają państwa członkowskie w szybkim uzyskaniu informacji o jej stanowisku.

- 91 W ramach zarzutu piątego Republika Austrii, wspierana przez Komisję, zarzuca Sądowi, że ten naruszył w zaskarżonym wyroku art. 64 swego regulaminu ze względu na to, iż nie zgromadził z urzędu mających decydujące znaczenie danych dotyczących legitymacji procesowej Scheucher-Fleisch i in. oraz braku wpływu wywieranego przez art. 21a pkt 1 AMA-Gesetz 1992.
- 92 Scheucher-Fleisch i in. kwestionują wszystkie te zarzuty. W szczególności w odniesieniu do zarzutu piątego podnoszą oni, że nie zgadzają się z zawartym w zaskarżonym wyroku wnioskiem, zgodnie z którym nie wykazali oni, iż będąca przedmiotem spornej decyzji pomoc w istotny sposób zmienia ich sytuację. W opinii Scheucher-Fleisch i in. ze znaków „AMA” korzystali bowiem konkurenci, których oferta była w ten sposób wspierana, podczas gdy Scheucher-Fleisch i in. oraz ich klienci musieli finansować ich reklamę ze swych własnych środków. Zdaniem Scheucher-Fleisch i in. wynika z tego, że sporna decyzja zmieniała ich sytuację w dwójnasób, ze względu na to, iż, po pierwsze, ponosiły one ciężar finansowania tej pomocy oraz, po drugie, z jej powodu znajdowały się w niekorzystnej z konkurencyjnego punktu widzenia sytuacji. Reasumując, Scheucher-Fleisch i in. w swym przekonaniu nie mogły korzystać z tego środka wsparcia, choć były jednocześnie zobowiązane do wnoszenia doń swego wkładu i samodzielnego finansowania swojej reklamy.

Ocena Trybunału

- 93 W zarzutach od trzeciego do piątego, które należy rozpatrzyć łącznie, Republika Austrii i Komisja zarzucają Sądowi, po pierwsze, że nie uwzględnił zasad rozkładu ciężaru dowodu i z urzędu nie zgromadził danych mających decydujące znaczenie w sprawie, a wręcz – że wpłynął na wynik prowadzonego przez siebie postępowania dowodowego, oraz, po drugie, że nie uzasadnił zaskarżonego wyroku. Ponadto Scheucher-Fleisch i in. kwestionują zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd nie uznał w nim, że sporna decyzja zmienia w istotny sposób ich sytuację.
- 94 Na wstępie należy podnieść, że choć Scheucher-Fleisch i in. kwestionują część zaskarżonego wyroku w ramach ich odpowiedzi na zarzut piąty, nie wniosły one ani o częściowe uchylenie tego wyroku, ani o to, aby Trybunał albo sam wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie kwestionowanej przez nie części wyroku, albo przekazał sprawę Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie tej kwestii.
- 95 Ze względu na to więc, że kwestia ta nie została podniesiona na poparcie żądań przedstawionych w odpowiedzi Scheucher-Fleisch i in. na odwołanie, nie ma podstaw, aby uznać ją za wniesione przez tę stronę postępowania odwołanie własne.
- 96 W zakresie dotyczącym zarzutów trzeciego i piątego, w zakresie, w jakim podniesiono, że Sąd nie powinien był stosować środków organizacji postępowania i zadawać występującym przed nim stronom pytań dotyczących statusu Scheucher-Fleisch i in. jako zainteresowanych stron, należy zauważyć, że, zgodnie z tym, co zostało przypomniane w pkt 43 niniejszego wyroku, posiadanie przez daną osobę takiego statusu może mieć decydujące znaczenie, tak jak ma to miejsce w niniejszym przypadku, w zakresie dotyczącym dopuszczalności wniesionej przez ten podmiot skargi o stwierdzenie nieważności.

- 97 Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem niespełnienie ustanowionej w art. 230 akapit czwarty WE przesłanki, uzależniającej dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na decyzję, której osoba ta nie jest adresatem, od tego, czy zaskarżona decyzja dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie, stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, której występowanie sąd wspólnotowy może zbadać w każdym czasie, także działając z urzędu (zob. wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-362/06 P Sahlstedt i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2903, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 98 Nie można zatem zarzucać Sądowi, że ten z urzędu zastosował środki mające na celu uzyskanie informacji o statusie Scheucher-Fleisch i in. jako zainteresowanych stron, gdyż uczynił to w ramach przeprowadzanego badania bezwzględnej przeszkody procesowej.
- 99 Ponadto należy przypomnieć, że wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach. Waler dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega jego swobodnej ocenie, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika istotna nieścisłość ustaleń Sądu (zob. wyrok z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie C-385/07 P Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6155, pkt 163 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 100 Nie można zatem zarzucać Sądowi, że ten jeszcze przed rozprawą oraz na samej rozprawie skierował do stron szereg szczegółowych pytań mających na celu uzupełnienie informacji, które sąd ten już posiadał, a także, że wyciągnął pewne wnioski z udzielonych przez strony odpowiedzi na te pytania w ramach podniesionych przez nie skutecznie zarzutów. Tak samo Republika Austrii i Komisja nie mogą zarzucać Sądowi na etapie odwołania, że ten nie zastosował innych środków organizacji postępowania, o których zastosowanie nie zwrócili się one na etapie postępowania przed Sądem, ponieważ Republika Austrii nie uczestniczyła w tym postępowaniu, i których nie określiły one dokładnie w ramach niniejszego postępowania przed Trybunałem.

- 101 Wynika z tego, że Republika Austrii i Komisja nie mogą skutecznie zarzucać Sądowi naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu, ani wywierania wpływu na wynik prowadzonego postępowania dowodowego, ani też odpowiedniego uzupełnienia posiadanego przezeń materiału informacyjnego.
- 102 Argumenty te sprowadzają się bowiem do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych dotyczącej statusu Scheucher-Fleisch i in. jako stron zainteresowanych w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, czy też nawet istnienia poważnych trudności w ocenie zgodności rozpatrywanej pomocy ze wspólnym rynkiem.
- 103 Podnoszące te kwestie zarzuty trzeci i piąty są zaś w ramach niniejszego odwołania niedopuszczalne. W każdym razie są one zaś bezzasadne ze względów przedstawionych w odpowiedzi udzielonej na zarzuty pierwszy i drugi.
- 104 Jeśli chodzi o zarzut czwarty, należy przypomnieć, że spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 i art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi dokonania wyjaśnienia, które podejmuje w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla których podjęte zostały dane środki, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających dla dokonania kontroli (zob. ww. wyrok w sprawie Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 105 W niniejszym przypadku przedstawione przez Republikę Austrii argumenty sprowadzają się do dyskusji nad kwestiami stanowiącymi przedmiot pierwszego i drugiego zarzutu odwołania, efektem czego należy je oddalić ze względów przedstawionych w odpowiedzi na te zarzuty.

- 106 W szczególności w odniesieniu do argumentu dotyczącego rzekomej wewnętrznej sprzeczności zaskarżonego wyroku należy podkreślić, że zgodnie z przytoczonym w pkt 48 i 50 niniejszego wyroku orzecnictwem strona skarżąca, której decyzja Komisji dotyczy bezpośrednio i indywidualnie ze względu na jej status „strony zainteresowanej” w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, może podnieść wszelkie zarzuty mogące wykazać, że ta instytucja powinna była mieć poważne wątpliwości co do zgodności danego środka pomocowego ze wspólnym rynkiem, i, co za tym idzie, że powinna była wszcząć przewidziane w tym postanowieniu formalne postępowanie wyjaśniające. Okoliczność zatem, że Sąd zbadał zarzuty dotyczące zasadności spornej decyzji, aby ustalić, czy naruszone zostały uprawnienia proceduralne Scheucher-Fleisch i in., nie jest niezgodna z zawartym w pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku stwierdzeniem, zgodnie z którym przedsiębiorstwa te nie wykazały, iż pomoc będąca przedmiotem spornej decyzji może istotnie zmieniać ich pozycję na rynku.
- 107 Należy również oddalić podniesiony przez Komisję argument dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku ze względu na to, po pierwsze, że Sąd nie zbadał tego, czy istniejąca między AMA-Gesetz 1992 i wytycznymi AMA sprzeczność powinna pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz, po drugie, że nie stwierdził on tego, iż dokonana w tej decyzji przez Komisję ocena byłaby taka sama także wtedy, gdyby wszczęła ona formalne postępowanie wyjaśniające.
- 108 Należy bowiem przypomnieć, że przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności była decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń wydana na podstawie art. 88 ust. 3 WE.
- 109 Jak zaś zostało przypomniane w pkt 40–42 niniejszego wyroku, celem zakończonego wydaniem takiej decyzji postępowania wstępnego jest umożliwienie Komisji wyrobienie sobie wstępnej opinii na temat zgodności planowanej pomocy ze wspólnym rynkiem. Sąd zatem nie może wchodzić w kompetencje Komisji, wydając rozstrzygnięcie, że dokonana przez nią ocena tej pomocy byłaby taka sama, nawet gdyby instytucja ta wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające.

- 110 Biorąc ponadto pod uwagę, że istnienie poważnych wątpliwości co do zgodności środka ze wspólnym rynkiem wystarcza do zobowiązania Komisji do wszczęcia tego formalnego postępowania wyjaśniającego, Sąd nie miał potrzeby wyjaśniania w zaskarżonym wyroku przyczyn, dla których podniesiona sprzeczność pomiędzy AMA-Gesetz 1992 i wytycznymi AMA powinna pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 111 Trybunał miał już bowiem okazję rozstrzygnąć, że oparta na art. 88 ust. 3 WE decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń, która jest wydawana w krótkim terminie, powinna zawierać jedynie powody, dla których Komisja uważa, iż nie stoi w obliczu poważnych trudności w zakresie oceny zgodności danej pomocy ze wspólnym rynkiem i że nawet bardzo zwięzłe uzasadnienie tej decyzji należy uznać za wystarczające z punktu widzenia ustanowionego w art. 253 TFUE obowiązku uzasadnienia, jeśli decyzja ta wyrażnie i jednoznacznie określa powody, dla których Komisja uznała, że nie stoi w obliczu takich poważnych trudności; zasadność tego uzasadnienia jest natomiast zagadnieniem odrębnym niemającym związku z owym wymogiem (zob. wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-333/07 *Régie Networks*, Zb.Orz. s. I-10807, pkt 65, 70, 71).
- 112 Nie można zatem zarzucać Sądowi braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym względzie, ponieważ kwestia tego, czy ocena zgodności ze wspólnym rynkiem byłaby inna, gdyby wszczęto formalne postępowanie wyjaśniające, jest zagadnieniem odrębnym niemającym związku z tym wymogiem uzasadnienia.
- 113 Zarzuty od trzeciego do piątego należy zatem w części odrzucić jako niedopuszczalne, a w części oddalić jako bezzasadne.
- 114 Z powyższego wynika, że odwołanie główne należy w całości oddalić.

W przedmiocie odwołania ubocznego*Argumentacja stron*

- 115 W swej odpowiedzi na odwołanie Komisja, popierając argument, zgodnie z którym sporna decyzja nie dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. ani bezpośrednio, ani indywidualnie, podnosi okoliczność, że rozpatrywane opłaty nie stanowiły części składowej zatwierdzonej w tej decyzji pomocy.
- 116 W tym względzie Komisja podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku uzasadnił to, iż sporna decyzja dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio, uwzględniając ciążący na nich obowiązek uiszczania opłat na rzecz AMA. Zdaniem Komisji z orzecznictwa Trybunału, a zwłaszcza z wyroku z dnia 27 października 2005 r. w sprawach połączonych od C-266/04 do C-270/04, C-276/04 i od C-321/04 do C-325/04 *Distribution Casino France i in.*, Zb.Orz. s. I-9481, wynika zaś, iż opłaty nie wchodzą w zakres stosowania postanowień prawa Unii dotyczących pomocy państwa, chyba że przewidują one taki tryb finansowania pomocy, że stanowią integralną część tej pomocy ze względu na istnienie koniecznego związku między opłatą a pomocą w tym znaczeniu, że dochody uzyskane z opłaty są obowiązkowo przeznaczane na finansowanie pomocy i wpływają one bezpośrednio na stopień natężenia pomocy.
- 117 W opinii Komisji Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył w tym zakresie prawo ze względu na to, że, jak wielokrotnie stwierdził to już Verwaltungsgerichtshof, w ramach systemu AMA brak jest związku między opłatami a kwotami przyznawanej pomocy.
- 118 Komisja stoi zatem na stanowisku, że wniesiona przez Scheucher-Fleisch i in. skarga powinna być zostać uznana za niedopuszczalną.

- 119 Republika Austrii zgadza się z rozumowaniem Komisji i podnosi, że za brakiem istnienia w niniejszym przypadku koniecznego związku przemawia ponadto fakt, iż środki finansowane przez AMA nie są określane ilościowo w zależności od poszczególnych ich beneficjentów, a także, iż środki te są stosowane niezależnie od dochodów uzyskanych z tych opłat.
- 120 To państwo członkowskie podkreśla w tym względzie, że zgodnie z art. 21j § 1 AMA-Gesetz 1992 opłaty te są przeznaczone na pokrycie związanych z ich poborem kosztów administracyjnych AMA, a także powinny być przeznaczane na środki określone w wykazie zawartym w art. 21 tej ustawy.
- 121 Scheucher-Fleisch i in. podnoszą, że ten zarzut jest nowy i nie został podniesiony ani przed Sądem, ani w odwołaniu. W opinii tych uczestników postępowania w ramach systemu marketingu rolnego AMA istnieje konieczny, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego przez Komisję na poparcie jej zarzutu, związek pomiędzy tymi opłatami a rozpatrywaną pomocą, a to ze względu na to, że opłaty na AMA są jedynym środkiem, jakim AMA dysponowała w celu wspierania marketingu rolnego. Jeśli chodzi o wyrok nr 2005/17/0230 Verwaltungsgerichtshof z dnia 20 marca 2006 r., Scheucher-Fleisch i in. stoją na stanowisku, że zawarte w nim rozstrzygnięcie jest efektem dokonania błędnej wykładni orzecznictwa Trybunału i podnoszą, że ten ostatni nigdy nie kierował do Trybunału odesłania prejudycjalnego w tej kwestii.

Ocena Trybunału

- 122 Na wstępie należy przeanalizować, czy, jak twierdzą Scheucher-Fleisch i in., podniesiony w ramach odwołania ubocznego zarzut jest nowy.

- 123 Umożliwienie stronie przedstawienia po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu dotyczącego aktu zaskarżonego przed Sądem, którego to zarzutu nie przedstawiła ona w pierwszej instancji, byłoby równoznaczne z umożliwieniem jej wniesienia do Trybunału sprawy o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana uprzednio przez Sąd, podczas gdy w postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są ograniczone do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, które były rozpatrywane w pierwszej instancji (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie C-266/05 P Sison przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-1233, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 124 Ten zarzut odwołania dotyczy w niniejszym przypadku uzupełnianego przez niego zarzutu niedopuszczalności, który Komisja wyraźnie podniosła przed Sądem i zgodnie z którym skarga przeciwko spornej decyzji jest niedopuszczalna ze względu na to, że decyzja ta nie dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio i indywidualnie.
- 125 To odwołanie uboczne jest zatem dopuszczalne.
- 126 Jeśli chodzi o podniesiony przez Komisję zarzut, stwierdzić należy, że wbrew temu, co twierdzi ta instytucja, Sąd w zaskarżonym wyroku nie uzasadnił tego, iż sporna decyzja dotyczyła Scheucher-Fleisch i in. bezpośrednio jedynie ciążącym na tych podmiotach obowiązkiem uiszczania opłat na rzecz AMA.
- 127 Z pkt 37 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd oparł się, po pierwsze, na wezwaniu do zapłaty skierowanym do jednej ze skarżących, oraz, po drugie, na treści witryn internetowych AMA oraz jednego ze sprzedawców detalicznych, z których wynikało, iż znaki „AMA” zostały wydane przed przyjęciem spornej decyzji.

- 128 Ponadto, jak wynika z pkt 44 niniejszego wyroku, decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń dotyczy wszystkich stron zainteresowanych w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 bezpośrednio i indywidualnie w zakresie, w jakim taka strona powołuje się na podstawy stwierdzenia jej nieważności celem ochrony swych praw proceduralnych.
- 129 Wynika z tego, że jedyny podniesiony w ramach odwołania ubocznego zarzut sprowadza się znów do zakwestionowania przysługującego Scheucher-Fleisch i in. statusu „strony zainteresowanej” w rozumieniu tego przepisu.
- 130 W tym względzie należy, po pierwsze, powołać się na odpowiedź udzieloną na część drugą zarzutu pierwszego.
- 131 Po drugie, należy podnieść, że w swej odpowiedzi na odwołanie oraz na rozprawie Scheucher-Fleisch i in. skarżyli się nie tylko na to, iż są zmuszeni uczestniczyć w finansowaniu ustanowionego systemu, lecz również na to, iż są postawieni w niekorzystnej sytuacji polegającej na tym, że ze środków reklamowych stosowanych przez AMA Marketing korzystają tylko ich konkurenci.
- 132 Należy zaś podnieść, że zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 za stronę zainteresowaną należy uznać między innymi każdą osobę, przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, na których interes może mieć wpływ przyznanie pomocy, czyli w szczególności przedsiębiorstwa konkurujące z beneficjentem tej pomocy. Innymi słowy, mamy tu do czynienia z nieokreślonym zbiorem adresatów, co jednak nie wyklucza możliwości uznania za „stronę zainteresowaną” pośredniego konkurenta beneficjenta pomocy, jeśli podnosi on, iż jego interesy mogą zostać naruszone przez przyznanie pomocy i wykaże w sposób wymagany prawem, że pomoc może mieć konkretny wpływ na jego sytuację (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Kronoply i Kronotex, pkt 63–65 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 133 W niniejszym przypadku, uwzględniając, że Sąd stwierdził w zaskarżonym wyroku, iż należy uznać Scheucher-Fleisch i in. za strony zainteresowane w rozumieniu art. 1 lit. h) tego rozporządzenia, należy oddalić jako bezzasadny zarzut podniesiony przez Komisję w ramach odwołania jako bezzasadny.
- 134 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 135 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Scheucher-Fleisch i in. wniesli o obciążenie Republiki Austrii kosztami, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją tymi kosztami.
- 136 Ponieważ Scheucher-Fleisch i in. nie wniesli o obciążenie kosztami Komisji, instytucja ta ponosi jedynie koszty własne.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołania główne i uboczne zostają oddalone.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Komisja Europejska pokrywa koszty własne.

Podpisy